Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 11 Ἰουλίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 32*

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἂν ναί, τότε ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστήσω τὸ ἀνεκτίμητο φυλλάδιο: «Διακόσια αὐγὰ τὸ χρόνο ἀπὸ κάθε ὄρνιθα». Σκέπτομαι νὰ ἐγκαταστήσω τὴν ἐρχομένη ἄνοιξη μιὰ κλωσσομηχανή. Καθὼς βλέπετε, θεωρῶ πιὰ τὸ Λὸκ-Γουίλλω σὰν μόνιμη διαμονή μου. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μείνω ἐδῶ μέχρις ὅτου γράψω 114 διηγήματα, σὰν τὴ μητέρα τοῦ Ἄντονυ Τρόλλοπ. Τότε μονάχα θὰ θεωρήσω γιὰ τελειωμένο τὸ ἔργο τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ μπορέσω νὰ παρατήσω τὴν πέννα καὶ νὰ ταξιδέψω.

Ὁ κ. Τζέϊμς Μὰκ-Μπράϊδ ἐπέρασε μαζί μας τὴν περασμένη Κυριακή. Τοῦ εἴχαμε στὸ δεῖπνο κοτόπουλο ψητὸ καὶ παγωτὸ κρέμα. Τὰ ἐτίμησε καὶ τὰ δυὸ μὲ τὸ παραπάνω. Εὐχαριστήθηκα φοβερὰ ποὺ τὸν εἶδα. Μὲ ἔκανε νὰ θυμηθῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ὑπάρχει. Ὁ καϊμένος ὁ Τζίμμης τὰ βρῆκε μπαστούνια μὲ τὶς ὁμολογίες του, ποὺ βάλθηκε νὰ τὶς ἀποκαταστήσῃ. Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα οὔτε θέλει καθόλου νὰ τὶς ἀκούσει, μόλο ποὺ δίνουν τόκο 6 % καὶ κάποτε 7. Νομίζω πὼς στὸ τέλος θὰ γυρίσῃ πίσω στὸ Γοῦστερ καὶ θὰ πιάσῃ δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του. Εἶναι πολὺ εἰλικρινὴς καὶ εὔπιστος καὶ καλόκαρδος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάῃ μπροστὰ στὸ τραπεζιτικὸ στάδιο. Μὰ καὶ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς διευθυντὴς σ' ἕνα τόσο λαμπρὸ ἐργοστάσιο ἑτοίμων πανωφοριῶν δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀξιοπεριφρόνητη θέση, ἔτσι δὲν νομίζετε; Γιὰ τὴν ὥρα γυρίζει περιφρονητικὰ τὴν πλάτη του στὰ πανωφόρια, ἀλλὰ θὰ πέσῃ νὰ τὰ προσκυνήσῃ πάλι μιὰ μέρα.

Ἐλπίζω πὼς θὰ ἐκτιμήσετε τὴν ἀξία ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ γράμμα ὅταν ἰδῆτε πόσο μεγάλο εἶναι καὶ ἀναλογισθῆτε πὼς τὸ ἔγραψε κάποιος ποὺ τοῦ ἔχει πιαστεῖ τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ πολὺ γράψιμο. Μὰ ἐγὼ ἐξακολουθῶ πάντα νὰ σᾶς ἀγαπάω, Μπάρμπα μου ἀγαπημένε, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Ἔχω γύρω μου τόσα θαυμάσια τοπεῖα, ἔχω ἕνα μαλακὸ ὡραῖο κρεββάτι, τρώω τόσο νόστιμα καὶ ἐκλεκτὰ φαγητά, ἔχω μπροστά μου ἕνα μάτσο χαρτὶ κι' ἕνα μπουκάλι μελάνι—τί περισσότερο μπορεῖ νὰ ζητήσῃ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

Δική σας ὅπως πάντα

Γιούντη

Υ. Γ. Ἔφτασε ὁ ταχυδρόμος καὶ μᾶς ἔφερε νέα. Τὴν ἐρχομένη Παρασκευὴ θὰ δεχθοῦμε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Μάστερ-Τζέρβη. Θὰ μείνῃ ἐδῶ μιὰ βδομάδα. Αὐτὸ εἶναι ἕνα νέο πολὺ εὐχάριστο. Φοβᾶμαι ὅμως πὼς θὰ τὰ πληρώσῃ τὸ βιβλίο μου. Ὁ μάστερ Τζέρβης εἶναι πολὺ ἀποκλειστικός.

27 Αὐγούστου

Ἀγαπητέ μου Μπάρμπα Μακροπόδη

Θὰ ἤθελα νὰ ξέρα ποῦ βρισκόσαστε.

Δὲν ξέρω σὲ ποιὸ μέρος τοῦ κόσμου εἶστε, ὁπωσδήποτε ὅμως ἐλπίζω νὰ μὴ βρίσκεσθε στὴν Νέα Ὑόρκη αὐτὴ τὴ φρικτὴ ἐποχή. Ἐλπίζω νὰ εἶστε στὴν κορυφὴ κανενὸς ψηλοῦ βουνοῦ (ὄχι ὅμως στὴν Ἑλβετία, πουθενὰ ἐδῶ κοντύτερα) νὰ κοιτάζετε τὸ χιόνι καὶ νὰ μὲ σκέπτεσθε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ σκέπτεσθε λιγάκι. Εἶμαι πάρα πολὺ ἔρημη καὶ ἔχω ἀνάγ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Μπέμπης καμαρώνει τὸ ἀεροπλάνο του, ἔργο τῶν χειρῶν του.

κη νὰ μὲ σκέπτεται κάποιος. Ἄχ, Μπάρμπα Μακροπόδη μου, πῶς θὰ ἤθελα νὰ σᾶς γνώριζα! Γιατὶ τότε, ὅποτε θὰ εἴμαστε δυστυχισμένοι, θὰ μποροῦσε ὁ ἕνας νὰ δίνη κουράγιο στὸν ἄλλον.

Φαντάζομαι πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ὑποφέρω γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη τὸ Λὸκ-Γουίλλω. Σκέπτομαι νὰ μετακομίσω. Ἡ Σάλλη θὰ πάη γιὰ πρακτικὴ ἐξάσκηση στὴ Βοστώνη τὸν ἐρχόμενο χειμώνα. Δὲν νομίζετε πῶς θὰ ἦταν ὡραῖο νὰ πήγαινα κι' ἐγὼ μαζί της καὶ νὰ πιάσουμε ἕνα διαμέρισμα οἱ δυό μας; Ἐνόσῳ ἐκείνη θὰ ἔκανε τὴν πράξη της, ἐγὼ θὰ ἔγραφα καὶ τὰ βράδυα μας θὰ τὰ περνούσαμε εὐχάριστα μαζί. Τὰ βράδυα εἶναι ἀτέλειωτα, ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς κανένα γιὰ νὰ κουβεντιάση μαζί τοῦ παρεκτὸς ἀπὸ τοὺς Σέμπλ καὶ τὴν Κάρη καὶ τὸν Ἀμασάϊ. Τὸ ξέρω ἀπὸ πρὶν πῶς δὲν θὰ σᾶς ἀρέση ἡ ἰδέα μου γιὰ τὴ συγκατοικία μὲ τὴ Σάλη. Ἀπὸ τώρα διαβάζω τὸ γράμμα τοῦ γραμματέως σας:

«Μὶς Γερουσὰ Ἄμποτ

Φίλη δεσποινὶς

Ὁ κ. Σμὶθ προτιμᾶ νὰ παραμείνετε εἰς Λὸκ-Γουίλλω.

Ὑμέτερος

Ἔλμερ Γκρὶγκς»

Τὸν μισῶ τὸν γραμματέα σας. Εἶμαι βέβαιη πῶς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα Ἔλμερ Γκρίγκς πρέπει νὰ εἶναι ἀπαίσιος. Ἀλλὰ στὰ σοβαρά, Μπάρμπα Μακροπόδη μου, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πρέπει νὰ πάω στὴ Βοστώνη. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω πιὰ ἐδῶ Ἂν δὲν συμβῆ τίποτε τώρα γρήγορα, θὰ πέσω ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου μέσα στὸ ξηροπήγαδο.

Θεέ μου, τί ζέστη ποὺ κάνει! Ὅλο τὸ χορτάρι ἔχει καεῖ καὶ τὰ χαντάκια εἶναι στεγνὰ καὶ οἱ δρόμοι γεμάτοι σκόνες. Ἔχει νὰ βρέξη βδομάδες ὁλόκληρες.

Τὸ γράμμα μου μοιάζει σὰν νὰ ἔχω πάθει ὑδροφοβία, ἀλλὰ ὄχι, δὲν μοῦ συμβαίνει αὐτό. Ἁπλούστατα ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λίγη οἰκογένεια.

Ἀντίο, πολυαγαπημένε μου Μπάρμπα-Μακροπόδη.

Πόσο θὰ ἤθελα νὰ σᾶς γνώριζα!

Γιούντη

Λὸκ-Γουίλλω

19 Σεπτεμβρίου

Ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη

Κάτι μοῦ συνέβη καὶ χρειάζομαι τὴ συμβουλή σας. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ τὴ δώσετε μόνο ἐσεῖς καὶ κανένας ἄλλος στὸν κόσμο. Δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ σᾶς ἰδῶ; Εἶναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ τὰ πῆ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ γράψη καὶ φοβᾶμαι κιόλας μήπως ἀνοίξη τὸ γράμμα μου ὁ γραμματεύς σας.

Γιούντη

Υ. Γ. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη.

Λὸκ-Γουίλλω

Ἕνα δελτάριό σας, γραμμένο μὲ τὸ ἴδιο σας τὸ χέρι—καὶ τί ὡραῖο εὐγενικὸ γράψιμο—μοῦ ἔφθασε σήμερα τὸ πρωί. Πάρα πολὺ λυπᾶμαι ποὺ μοῦ λέτε πῶς εἴσαστε ἄρρωστος. Ἂν τὸ ἤξερα, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσα μὲ τὶς ἱστορίες τῆς δικές μας. Ναί, θὰ σᾶς γράψω τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ· ἀλλὰ εἶναι κάπως μπερδεμένο γιὰ νὰ τὸ ἐκθέση κανεὶς σ' ἕνα γράμμα καὶ *πάρα πολὺ ἐμπιστευτικό*. Σᾶς παρακαλῶ μὴν κρατήσετε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀλλὰ νὰ τὸ κάψετε.

Καὶ προτοῦ ν' ἀρχίσω, σᾶς ἐσωκλείω ἕνα τσέκι χιλίων δολλαρίων γιὰ σᾶς. Θὰ σᾶς φαίνεται ἀστεῖο—ἔτσι δὲν εἶναι;—νὰ στέλνω ἐγὼ ἕνα τσέκι σὲ σᾶς. Ἀπὸ ποῦ νομίζετε τὰ ἔχω τόσα χρήματα;

Ἐπούλησα τὸ μυθιστόρημά μου, Μπάρμπα-Μακροπόδη μου. Θὰ δημοσιευθῆ πρῶτα τμηματικὰ σὲ ἑπτὰ μέρη καὶ ὕστερα θὰ ἐκδοθῆ σὲ βιβλίο. Θὰ φανταζόσαστε ἴσως πῶς θὰ ἤμουν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου, κι' ὅμως δὲν εἶμαι. Εἶμαι ὁλότελα ἀδιάφορη. Βέβαια χαίρομαι πάρα πολὺ ποὺ ἀρχίζω νὰ σᾶς ξεπληρώνω ἐκεῖνα ποὺ ξοδέψατε γιὰ μένα—σᾶς χρωστάω ἀκόμη πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες δολλάρια. Θὰ σᾶς τὰ στείλω ὅμως λίγα-λίγα. Μονάχα σᾶς παρακαλῶ μή μου κάνετε φασαρίες καὶ δὲν θελήσετε νὰ τὰ δεχθῆτε, γιατὶ μὲ κάνει εὐτυχισμένη τὸ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω πίσω τὰ χρήματά σας. Σᾶς χρωστῶ πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ χρήματα μοναχά, καὶ τὸ χρέος μου αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ νὰ σᾶς τὸ πληρώνω μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωση.

Καὶ τώρα ἄς μιλήσουμε γιὰ τὸ ζήτημά μου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε τὴν πιὸ σοφή σας συμβουλὴ χωρὶς νὰ σκεφτῆτε ἂν θὰ μοῦ ἀρέση ἢ ὄχι.

Γνωρίζετε πῶς εἶχα πάντα μιὰ ξεχωριστὴ ἀγάπη γιὰ σᾶς. Σεῖς ἀντιπροσωπεύατε, σὰ νὰ ποῦμε, ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς κακοφανῆ, φαντάζομαι, ἂν σᾶς πῶ πῶς ἔχω καὶ μιὰ ἀκόμη πιὸ ξεχωριστὴ συμπάθεια γιὰ κάποιον ἄλλον. Θὰ μαντεύσατε βέβαια χωρὶς μεγάλη δυσκολία ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄλλος. Φοβᾶμαι πῶς τὰ γράμματά μου τώρα καὶ πολὺν καιρὸ ἦταν γεμάτα ὅλο μὲ τὸν Μάστερ Τζέρβη.

Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἤμουν ἀξία νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἰδέα πῶς εἶναι καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ καταλάβετε πόσο πολὺ ταιριάζουμε οἱ δυό μας Σκεπτόμαστε τὸ ἴδιο γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα—καὶ πολὺ φοβᾶμαι πῶς ἔχω μιὰ τάση νὰ κάνω τὶς ἰδέες μου νὰ συμφωνοῦν μὲ τὶς δικές του. Μὰ αὐτὸς ὅμως ἔχει σχεδὸν πάντα δίκιο καὶ ἔτσι εἶναι καὶ τὸ σωστό, ξέρετε, γιατὶ εἶναι δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου. Σὲ ἄλλα πράγματα ὅμως εἶναι ἕνα παιδὶ μὲ πρόωρη ἀνάπτυξη καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν παίρνει κανεὶς ὅλη ὥρα ἀπὸ πίσω· π. χ. δὲ τοῦ περνάει καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό του πῶς ὅταν βρέχει πρέπει νὰ φορέση ἀδιάβροχο. Αὐτὸς κι' ἐγὼ βρίσκουμε πάντοτε τὰ ἴδια πράγματα ἀστεῖα—καὶ εἶναι τόσα πολλά! Εἶναι φοβερὸ ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀντίληψη τοῦ ἀστείου. Βρίσκω πῶς αὐτὸ τὸ χάσμα δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ τὸ γεφυρώση.

Ἀκόμη εἶναι... Ὤ! τί νὰ σᾶς πῶ; εἶναι αὐτὸς ποὺ εἶναι, καὶ μοῦ λείπει καὶ μοῦ λείπει καὶ μοῦ λείπει! Ὁ κόσμος ὅλος μοῦ φαίνεται ἄδειος καὶ θλιβερός. Μισῶ τὸ φεγγαρόφωτο γιατὶ εἶναι τόσο ὡραῖο καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ ἰδῆ μαζί μου.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρασις Α. Δ. καὶ Γ. Τ.

ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

— Στέλλα, θὰ πάρης γιαούρτι;

— Ναί, Σούλα. Ἐσύ;

— Κι' ἐγώ. Μαμμά, θέλω γιαούρτι.

— Μαμμά, νὰ πάρω ἕνα γιαούρτι; Ναί; Μιχάλη, στάσου.

Ἡ Σούλα κατρακυλάει τὶς σκάλες μὲ τὸ κουτάλι στὸ χέρι. Ὥσπου νὰ βγῆ ἡ Στελλίτσα μὲ τὸ δικό της, ἔχει ρουφήξει τρεῖς τέσσερις κουταλιές.

— Θὰ σὲ περάσω, Στέλλα, καὶ νὰ τὸ ξέρεις. Δές! Ἔφαγα κιόλα τὸ μισό.

Ἡ Στελλίτσα γουρλώνει τὰ μεγάλα της μάτια, σουφρώνει τὴ μυτίτσα. Ἀδύνατο νὰ φάη, ἀφοῦ ἡ Σούλα θὰ τὴν περάση.

Δὲ θἄπερνε γιαούρτι, ἂν δὲν ἔπερνε κι' ἡ Σούλα. Οὔτε ἡ Σούλα, ἂν δὲν ἀγόραζε κι' ἡ Στέλλα... Ἀφοῦ τὸ πῆραν μαζί, ἔπρεπε νὰ τὸ τελειώσουν καὶ μαζί. Μ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ἀφοῦ ἡ Σούλα ἔφθασε στὰ μισά. Ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

— Μαμμάάά. Ἡ Σούλα θὰ μὲ περάση.

— Δὲν πειράζει, παιδάκι μου. Θὰ τὸ φᾶς καὶ σύ.

—Ὄχι!.. Ὄχι. Δὲ θέλω νὰ μὲ περάση!

—Ἔ! Δὲν πειράζει! Αὔριο θὰ τὴν περάσης καὶ σύ.

—Ὄχι! Ὄχι... Εἶπα ὄχι... Θέλω σήμερα... Μαμμά μου! Μαμμάκα μου!.. Ἄχ!

Ἡ μαμμὰ ἀφήνει τὴ δουλειά της καὶ τρέχει νὰ μερώση τὴν κορούλα της. Τὴν καθίζει στὰ γόνατά της.

—Ἔλα, παιδάκι μου Ἔλα νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ γιαούρτι σου σὰν μικράκι.

—Ὄχι! Δὲν τὸ θέλω τώρα πιά!.. Δὲν τὸ θέλω.

—Ἔλα ποὺ εἶσαι καλὴ καὶ θὰ σοῦ φέρη ὁ μπαμπᾶς μεταξωτὲς πιζάμες ἀπὸ τὸ ταξείδι. Ἔλα, καλή μου κόρη.

—Ὄχι εἶπα! Δὲν τὸ θέλω.

— Στέλλα, τῶφαγα ὅλο. Σὲ πέρασα! ἀκούγεται ἡ κυματιστὴ φωνὴ τῆς Σούλας.

— Νά το! Δὲ στὸλεγα; Μὲ πέρασε. Πάει... πάει...

Τὰ κλάμματα δυναμώνουν, τὰ ποδαράκια κτυποῦνε τὴν αὐλὴ νευρικά. Μὰ ἡ μαμμὰ θυμώνει τώρα. Καθίζει τὴν κλαψάρα δίπλα της.

— Θὰ φᾶς!;

—Ὄχι.

— Θὰ φᾶς!

— Δὲ θέλω.

Ἡ μαμμὰ χώνει τὸ κουτάλι μέσα στὸ στόμα τῆς Σούλας. Ἀντιστέκεται, φωνάζει, μὰ ἡ μαμμὰ ἐπιμένει. Τρώει κλαίοντας δυό, τρεῖς, τέσσερις κουταλιές. Ὕστερα παύει τὰ κλάμματα καὶ τρώγει καρτερικὰ ρίχνοντας ἄγριες ματιὲς στὴ Σούλα ποὺ τὶς δέχεται ἤρεμα. Κι' ὅλοι οἱ θεατές, ἡ Κατινούλα, ὁ Γιῶργος, ἡ Εἰρηνούλα, ἡ Βαβούλα κι' οἱ μαμμάδες ἔχουν τὴν πεποίθηση πῶς τὰ δυὸ παιδιὰ εἶναι τόσο θυμωμένα, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ μιληθοῦν. Δηλαδὴ ἡ Σούλα θὰ μιλᾶ μὰ ἡ Στέλλα θὰ τῆς κάνει τὸ βαρύ. Καὶ λυπούμαστε τὴ Σούλα ποὺ θὰ παίζη ὁλομόναχη... Πλάνη! Ἡ Στέλλα πλύθηκε, σκουπίσθηκε. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν πάλι μαῦρα καὶ μεγάλα κι' ἡ μυτούλα της ξαναπῆρε τὸ... ἐρωτηματικό της ὕφος.

— Σούλα, παίζομε κρυφτούλι;

— Ναί, Στελλίτσα. Νὰ ρωτήσω τὴ μαμμά μου.

Τόσο ἦταν. Γλυκειὰ ἡλικία, παιδιάτικη, ὅλο καλοσύνη καὶ χάρη...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'. *Τί νὰ παίξουμε;*

Ἀλήθεια, ἦταν τόσα ἄλλα παιχνίδια, εἰρηνικὰ κι' ὡραῖα, γιὰ νὰ παίζουν τὰ παιδιά μου!

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ τὸ τουλούμι κι' ἔβλεπα πῶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βγοῦμε ἔξω. Οἱ κούκλες μου κάθουνταν στὴ γραμμή, ἀκουμπισμένες μὲ τὴ ράχη στὸν τοῖχο, κι' οἱ δεκάξη. Φαίνουνταν πολὺ ἄκεφες καὶ στενοχωρημένες, ἐξαιτίας βέβαια τῆς βροχῆς, γιατὶ προτιμοῦν νὰ παίζουν στὸν κῆπο παρὰ μέσα στὴν κάμαρα. Μὰ ὅπως τοὺς λέω συχνά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη πάντα ἢ νἄχη ἐκεῖνο ποὺ θέλει.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Ἐγὼ κοίταζα ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Τί χαζεύεις ἐκεῖ; μοῦ λέει ἡ ντάντά. Κάμε τίποτα.

— Σκεπτόμουν, τῆς ἀποκρίθηκα. Ἀλήθεια, ἔχω νὰ κάμω πολλὰ αὐτὴ τὴν ὥρα. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὸ νὰ προταρχίσω...

Γύρισα πρὸς τὶς κούκλες μου.

— Παιδιά, τοὺς εἶπα, ἐπειδὴ βρέχει τόσο πολὺ καὶ σᾶς βλέπω τόσο στενοχωρημένα, θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διαλέξετε σεῖς τί θέλετε νὰ παίξουμε γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα. Δὲν εἶναι καλή;

—Ὦ ναί, μαμμά, πολὺ καλή! φώναξαν ὅλα μαζί.

Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ Κουὶν-Κουὶν κι' ἡ μεγάλη Ἀρκούδα σκουντιούνταν μὲ τοὺς ἀγκῶνες· δὲν ἤμουν ὅμως ἐντελῶς βέβαιη καὶ τοὺς ἀγριοκοίταξα μόνο χωρὶς νὰ τοὺς πῶ τίποτα. Καμμιὰ φορά, μιὰ ματιὰ εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! Ποιὸς θὰ διαλέξη;

—Ἐγώ! ἐγώ! ἐγώ! ἄρχιζαν νὰ φωνάζουν ὅλοι.

Καὶ μοῦ φάνηκε παράξενο ποὺ φώναζε μαζί τους κι' ἡ «Γιαγιά».

—Ὦ, γιαγιά, τῆς εἶπα· δὲν ντρέπεστε; στὴν ἡλικία σας δὲν φωνάζουν ἔτσι. Παιδὶ εἴσαστε;

Ὁ Ἀλφρέδος γέλασε. Ὅλα τἄλλα παιδιὰ ἦταν ἕτοιμα νὰ γελάσουν κι' ἔκαναν ἕνα σωρὸ γκριμάτσες. Ἡ Ροζίνα εἶχε σκεπάσει τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ μαντήλι της.

—Ἀλφρέδο! φώναξα μὲ θυμό. Ὅταν μαλλώνω κανένα, δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε. Κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα καὶ μεῖνε πέντε λεπτά. Σεῖς οἱ ἄλλοι πάψετε τὶς γκριμάτσες. Νὰ φυλαχτοῦν καὶ τὰ μαντήλια!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

— Καϊμένε μου Ζυχέλ!..

— Ὑπομονή, κόρη μου, διάβαζε!

Μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἡ Ἐνογάτη ἐξακολούθησε:

«Πραγματικῶς, τὸ καταραμένο αὐτὸ μῆκος εἶμαστε τώρα ὑποχρεωμένος νὰ τὸ δώσουμε σὲ κάποιο Ζαμπουκό, τραπεζίτη στὴν Τύνιδα, ποὺ κι' αὐτὸς ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα δεύτερο πλάτος. Φαίνεται πὼς σ' ἄλλο νησάκι εἶναι κρυμμένος ὁ θησαυρός. Ὁ Καμοὺλκ-πασὰς θὰ εἶχε κάποια ὑποχρέωση σ' αὐτὸν τὸν τραπεζίτη, ὅπως εἶχε στὸν παππού μας, καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεπληρώσῃ, μοιράζει τὴν περιουσία του στοὺς δυό, ἀπὸ μισὴ στὸν καθένα. Ὁ θειός σου, ἐννοεῖς, τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυώνει. Ἐκεῖ ποὺ περίμενε ἑκατὸ ἑκατομμύριο, θὰ πάρῃ μόνο πενήντα! Ἐγὼ ὅμως θὰ εὐχόμουν νἄταν μόνο ἑκατὸ χιλιάδες κι' ὁ θειός μας νὰ κληρονομοῦσε τόσο λίγα, ποὺ νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν γιὰ νὰ... ἐμποδίσῃ τὴν ἕνωσή μας...».

— Τί χρειάζουνται τὰ χρήματα ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη; ψιθύρισε ἡ Ἐνογάτη.

— Σωστό, κόρη μου, εἶπε ἡ Ναονόν· ἐξακολούθει!

«—Μᾶς κοροϊδεύει λοιπὸν αὐτὸς ὁ διαβολοπασάς; μοῦ εἶπε ὁ ἀγαπητός μας Ζίλδας. Θέλει τώρα νὰ μᾶς στείλῃ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου:—Ἀλήθεια; στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω. Ἀπὸ φόβο μὴ μᾶς προλάβουν ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ καὶ ὁ Ναζὶμ καὶ πάνε πρὶν ἀπὸ μᾶς στὸν τραπεζίτη Ζαμπουκό, ὁ θεῖος-Ἀντιφὲρ δὲν εἶπε λέξη σὲ κανένα. Φύγαμε ἀπὸ τὴ Μασκάτη γιὰ τὴν Τύνιδα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουμε ἀκόμα ποῦ θὰ πᾶμε κατόπι...»

Ὁ Ζυχὲλ ἐξιστοροῦσε παρακάτω τὸ γυρισμὸ ἀπ' τὸ νησάκι μὲ τὴν πέρμα, τὴν ἀπογοήτευση τοῦ Σελὶκ ὅταν εἶδε τοὺς ξένους νὰ γυρίζουν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἄδειανὰ χέρια, τὸ γυρισμὸ ἀπ' τὸ Σοχὰρ μὲ καραβάνι, καὶ τὴ διήμερη ἀναμονὴ στὴ Μασκάτη ὡς νὰ φύγουν μὲ τὸ βαπόρι τῆς Βομβάης. Κι' ἐξακολουθοῦσε:

«Δὲν σοῦ ξανάγραφα ἀπὸ τὴ Μασκάτη, γιατὶ περίμενα νὰ μάθω τίποτα νεώτερο καὶ νὰ σὲ πληροφορήσω. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα ἄλλο παρὰ πὼς θὰ γυρίζαμε στὸ Σουὲζ κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ φεύγαμε γιὰ τὴν Τύνιδα...»

— Φτάνει νὰ μὴν πᾶνε καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου! ψιθύρισε ἐδῶ ἡ Ναονόν. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄπιστους ὅλα πρέπει κανένας νὰ τὰ φοβᾶται...

Καὶ λέγοντας «ἄπιστους», ἐννοοῦσε τὸν Μπὲν-Ὀμάρ, τὸν Ναζὶμ κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Καμοὺλκ-πασὰ μὲ τὰ καταραμένα του ἑκατομμύρια, ποὺ τόσο βασάνιζαν τώρα τοὺς ἀγαπημένους της...

Παρακάτω, ὁ Ζυχὲλ ἐξιστοροῦσε τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Μασκάτη στὸ Σουέζ, τὰ δεινὰ τοῦ Μπὲν-Ὀμὰρ στὸν τρικυμισμένο Ἰνδικὸ ὠκεανὸ καὶ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ τὴν ἐπίμονη σιωπὴ τοῦ καπετὰν-Ἀντιφὲρ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι. Κι' ἐξακολουθοῦσε:

«Βλέπεις λοιπόν, ἀγαπητή μου Ἐνογάτη, πὼς δὲν ξέρω τί θὰ συνέβαινε, ἂν ἔβγαιναν ψεύτικες οἱ ἐλπίδες τοῦ θειοῦ μας, ἢ μᾶλλον τὸ ξέρω πολὺ καλά: θὰ τρελλαινόταν. Ποιὸς περίμενε τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ ἄνθρωπο τόσο φρόνιμο, θετικὸ καὶ ὀλιγαρκῆ; Θὰ μοῦ πῇς, καὶ ποιὸς δὲν θὰ τρελλαινόταν ἂν ἔφθανε νὰ πιστέψῃ πὼς θὰ γινόταν ἑκατὸ φορὲς ἑκατομμυριοῦχος καὶ ξαναβρισκόταν ἄξαφνα φτωχὸς ὅπως πρῶτα; Ἴσως μόνο ἐμεῖς οἱ δυό...

«Ἀπὸ τὸ Σουὲζ φτάσαμε στὸ Πόρτ-Σαΐτ, ὅπου περιμέναμε τὴν ἀναχώρηση ἑνὸς ἐμπορικοῦ ἀτμοπλοίου γιὰ τὴν Τύνιδα. Ἐδῶ μένει ὁ τραπεζίτης Ζαμπουκό, ποὺ ὁ θεῖος μας πρέπει νὰ τοῦ δείξῃ τὸ χαρτὶ ποὺ βρήκαμε στὸ νησάκι. Ἀλλὰ ὅταν τὸ μῆκος τοῦ ἑνὸς καὶ τὸ πλάτος τοῦ ἄλλου συνδυασθοῦν καὶ προσδιορίσουν τὴ θέση τοῦ δεύτερου νησιοῦ, ὡς ποῦ θὰ χρειασθῇ νὰ πᾶμε γιὰ νὰ τὸ βροῦμε; Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα, πολὺ σοβαρὸ κατὰ τὴ γνώμη μου, γιατὶ ἀπ' αὐτό, ἐννοεῖς, ἐξαρτᾶται ὁ γυρισμός μας στὴ Γαλλία...»

— Τί δυστυχία! ψιθύρισε ἡ Ἐνογάτη. Ποιὸς ξέρει πόσα μίλλια πρέπει νὰ κάμουν καὶ πόσος καιρὸς θὰ περάσῃ ὡς νὰ ξανᾶϊδωθοῦμε!

—Ὁ Θεὸς θὰ τὰ φέρῃ δεξιά, εἶπε ἡ Ναονόν. Ἐξακολούθει, παιδί μου.

«Στὶς 16 Ἀπριλίου φύγαμε ἀπὸ τὸ Πόρτ-Σαΐτ. Θὰ πηγαίναμε ἴσια στὴν Τύνιδα χωρὶς νὰ σταθοῦμε πουθενά. Τὶς πρῶτες ἡμέρες ταξιδεύαμε πολὺ κοντὰ στὰ αἰγυπτιακὰ παράλια, κι' ὅταν διακρίναμε τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὦ τί ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε ὁ δυστυχισμένος Μπὲν-Ὀμάρ! Καθὼς κατάλαβα, ἤθελε νὰ βγῇ ἐκεῖ καὶ νὰ μείνῃ, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ἂν θὰ ἔχανε τὸ ἑκατομμύριό του· δὲν τὸν ἄφησε ὅμως ὁ γραμματικός του ὁ Ναζίμ, ποὺ τὸν εἶδα νὰ τοῦ μιλῇ πολὺ ζωηρὰ καὶ σχεδὸν ἀπότομα. Φαίνεται πὼς ὁ συμβολαιογράφος φοβᾶται αὐτὸν τὸ γραμματικό—πρᾶγμα κάπως παράξενο. Καὶ μένα τὰ μοῦτρα τοῦ Ναζὶμ δὲν μὰρέσουν καθόλου καὶ πολλὲς φορὲς συλλογίσθηκα μὴν εἶναι ἄλλος ἀπ' ὅ,τι φαίνεται. Γι' αὐτὸ θὰ τὸν προσέχω...

«Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια διευθυνθήκαμε πρὸς τὸ ἀκρωτήρι Μπόν. Τέλος φάνηκαν στὸν ὁρίζοντα τὰ βουνὰ τῆς Τύνιδας. Στὶς 21 τοῦ μηνὸς φθάσαμε στὰ κρογιάλια τῆς Ἡγεμονίας καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πλοῖο μας ἄραξε μπροστὰ στοὺς μώλους τῆς Γκουλέττας

»Ἐδῶ εἶμαι βέβαια πιὸ κοντά σου, ἀγαπητή μου Ἐνογάτη, παρὰ ὅταν βρισκόμουν στὸν κόλπο τοῦ Ὀμάν. Ἀλλὰ πόσο μακριά σου ἀκόμα! Μὴν ἀπελπίζεσαι ὅμως. Ὅσο μακρὺ κι' ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ταξίδι, μιὰ μέρα θὰ τελειώσῃ. Σοῦ γράφω στὸ πλοῖο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ρίξω τὸ γράμμα μου στὸ ταχυδρομεῖο μόλις βγοῦμε στὴ Γκουλέττα. Θὰ τὸ λάβῃς σὲ λίγες ἡμέρες. Δὲν θὰ σοῦ πῇ βέβαια, ὅπως θὰ ἤθελα, σὲ ποιὲς θάλασσες θὰ ριχτοῦμε τώρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει κανένας μας. Θὰ τὸ μάθουμε μόνο ἀφοῦ ἰδοῦμε τὸν τραπεζίτη, ποὺ ἤλθαμε στὴν Τύνιδα γιὰ νὰ τοῦ χαλάσουμε ἴσως τὴν ἡσυχία. Γιατὶ μαθαίνοντας πὼς πρόκειται νὰ μοιρασθῇ μαζί μας μιὰ τόσο μεγάλη περιουσία, καθόλου ἀπίθανο νὰ ξεσηκωθῇ καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ τὴ βροῦμε. Θὰ παλαβώσῃ δηλαδὴ κι' αὐτὸς σὰν τὸ θειό μας.

«Μόλις μάθω τὴ θέση τοῦ δευτέρου νησιοῦ, θὰ σοῦ ξαναγράψω. Περίμενε λοιπὸν καὶ τέταρτο γράμμα μου σὲ λίγο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ

Κατάσπρη ἡ γῆς, παντοῦ τὰ χιόνια.
Τὰ κλώνια σέρονται στὰ κλώνια.
Ὅλα βαρειὰ εἶναι πικραμένα.
Κι' ἡ λύπη μοῦρχεται καὶ μένα.

Μόνος στὶς κάμαρες, φαβᾶμαι·
—«Νὰ πᾶς» μοῦ λένε·λέω: «Νὰ πᾶμε...»
Μὲ περιπαίζει κ' ἡ μητέρα:
—Καλέ, φοβᾶσαι ἀπ' τὸν ἀγέρα;»

—«Μπᾶ, δὲ φοβᾶμαι», ἐγὼ τῆς λέω,
Μὰ μ' ἔκανε ὁ καιρὸς καὶ κλαίω».
—«Ἀγόρι μου, γιατὶ λυπᾶσαι;
Ἄλλον χειμῶνα δὲ θυμᾶσαι;

»Καλῶς νὰ ὁρίσῃ! Θὰ περάσῃ
Θὰ λάμψῃ ἡ ἄνοιξη στὰ δάση.
Σύρε, στὸ σκέπασμα διπλώσου
καὶ ἰδές λουλούδια στ' ὄνειρό σου!»

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΪΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Πόσοι ἀπὸ σᾶς εἶδαν τὴν ἔκλειψη; Λίγοι βέβαια. Γιατὶ ὄχι μόνον ἡ ἔκλειψη δὲν ἦταν ὁρατὴ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, μὰ ἀκόμη ἔγινε καὶ πολὺ πρωΐ καὶ λίγοι θὰ βρέθηκαν πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν τὸ χουζούρι τοῦ κρεββατιοῦ τους καὶ νὰ βρεθοῦν στὶς πέντε ἡ ὥρα στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τους ἢ—ἀκόμη χειρότερα—στὸ κοντηνότερο ὕψωμα· ὅπωςδήποτε ὅμως, καὶ ὅσοι τὴν εἴδατε καὶ ὅσοι δὲν τὴν εἴδατε δὲν θὰ ἀνησυχήσατε βέβαια καθόλου. Ξέρετε ὅτι εἶναι ἕνα συνεθισμένο οὐράνιο φαινόμενο ποὺ ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσα χρόνια καὶ ποὺ οἱ ἀστρονόμοι τὸ προβλέπουν ἀπὸ καιρὸ σὲ ὅλες του τὶς φάσεις. Ἡ Σελήνη περνάει μπρὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ μᾶς τὸν κρύβει. Καὶ ὕστερα πάλι ἀποτραβιέται καὶ ἀφήνει τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας νὰ σκορπίσῃ ξανὰ ὅλη του τὴ λάμψη στὸν πλανήτη μας.

Δὲν ἦταν ὅμως πάντοτε τὸ ἴδιο. Οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι βλέποντας τὸν ἥλιο νὰ σκεπάζεται καὶ τὸ σκοτάδι ν' ἁπλώνεται στὴ γῆ, καὶ νὰ γίνεται νύχτα μέσ' στὸ μεσημέρι ἔνοιωθαν ἀκράτητο τρόμο καὶ νόμιζαν πὼς ἦρθε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Κάθε λαὸς σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία του ἔδινε καὶ μιὰ ἐξήγηση στὸ οὐράνιο αὐτὸ φαινόμενο. Οἱ Ἰνδοὶ λὲν ὅτι ὁ δαίμονας Ραχοὺ κυνηγάει τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι καὶ πότε-πότε κατορθώνει νὰ τοὺς τσακώσῃ καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ. Αὐτὴ ὅμως ἡ ὑπερίσχυσή του δὲν κρατάει παρὰ μονάχα λίγα λεπτά, γιατὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ βάζουν κάτω τὸν δαίμονα καὶ ἐξακολουθοῦν τὴ θριαμβευτικὴ πορεία τους στὸ στερέωμα. Ἐπίσης καὶ οἱ Κινέζοι πιστεύουν πὼς τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι τὰ κυνηγάει ὁ οὐράνιος δράκος Ἀραχὸ ποὺ ὅταν τοὺς νικήσῃ τοὺς καταπίνει. Οὔτε μιὰ στιγμὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κρατήσῃ μέσα στὰ ἐντόσθιά του. Τόση εἶναι ἡ φλόγα καὶ ἡ πύρα ποὺ ἀκτινοβολοῦν. Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἀναγκάζεται πάλι νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ μέσα του. Ἡ Σκανδιναυϊκὴ μυθολογία πιστεύει πὼς τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι κυνηγοῦν δυὸ τεράστιοι λύκοι, καὶ ἡ Βαβυλωνιακὴ ἐπίστευε πὼς οἱ διῶκτες εἶναι ἑπτὰ κακὰ πνεύματα.

Μὰ ὅποιες καὶ ἂν ἦταν οἱ ἐξηγήσεις ποὺ δίδονταν γιὰ τὸ φαινόμενο αὐτό, ὁ τρόμος τοῦ κόσμου ἔμενε πάντα ὁ ἴδιος σὲ κάθε ἔκλειψη. Καὶ ἐπειδὴ εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ὁπωσδήποτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ἥλιος πάλευε μὲ κάποιο θηρίο ἢ κάποιο δαίμονα γύρευαν κι' αὐτοὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήσουν τὸν ἥλιο προσπαθώντας νὰ τρομοκρατήσουν τὸν ἐχθρό. Ἴσαμε καὶ τώρα τελευταῖα ἀκόμη ὅποτε γινόταν ἔκλειψη ἡλίου ὁ κόσμος ἔβγαινε στοὺς δρόμους, ἐφώναζε δυνατά, χτυποῦσε κατσαρόλες καὶ τενεκέδες, ἔρριχνε βέλη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἥλιου, ἔδερνε τὰ σκυλιὰ γιὰ νὰ γαυγίζουν καὶ τέλος χρησιμοποιοῦσε κάθε μέσον γιὰ νὰ φοβίσῃ τὸν ἄγνωστο ἐχθρὸ ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἥλιο. Φυσικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα ὁ Ἥλιος ἔβγαινε ἀπὸ τὴ σκιὰ καὶ φανερωνόταν ὁλόλαμπρος πάλι στὸ στερέωμα καὶ ὁ κόσμος ἔμενε μὲ τὴν πεποίθησι πὼς τὴν ἀπελευθέρωσή του τὴ χρωστοῦσε κάπως καὶ στὴ δική τους τὴ βοήθεια

Στὴν Κίνα, ποὺ ἡ ἀστρονομία εἶχε κάνει μεγάλες προόδους ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, οἱ ἐκλείψεις προβλέπονταν ἀπὸ καιρὸ πρίν. Γινόνταν λοιπὸν σωστὲς τελετὲς κάθε φορὰ ποὺ θὰ τύχαινε ἔκλειψη ἡλίου καὶ ἡ βοήθεια πρὸς τὸν Θεὸ τῆς ἡμέρας μὲ τυμπανοκρουσίες καὶ τοξεύματα καὶ κάθε λογῆς θορύβους ἦταν ὀργανωμένη συστηματικά. Τὰ χρονικὰ ἀναφέρουν μάλιστα πὼς δυὸ αὐλικοὶ ἀστρονόμοι, ὁ Χὶ καὶ ὁ Χό, ἀποκεφαλίστηκαν γιατὶ δὲν ὑπελόγισαν ἀπὸ πρὶν τὴν ἔκλειψη τοῦ ἡλίου ποὺ ἔγινε τὸ 2155 π. Χ. καὶ ἔτσι δὲν ἔδωσαν καιρὸ στὸ κράτος νὰ κάνῃ τὶς ἀπαιτούμενες προετοιμασίες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτά, οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσαν τὴν ἔκλειψη τοῦ ἡλίου σὰν προάγγελο μεγάλου κακοῦ, σὰν κακοσημαδιὰ νὰ ποῦμε, ποὺ θἄχε γιὰ συνέπεια πεῖνες, θανατικὰ ἢ πολέμους, κὰὶ ἡ πρόληψη αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ὡς σήμερα ὅπως ὑπάρχει ἡ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ γιὰ ἄλλα παρόμοια φυσικὰ φαινόμενα. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει πὼς σ' ἕνα πόλεμο μεταξὺ Λυδῶν καὶ Μήδων, κατὰ τὴν ὥρα τῆς μάχης, «τὴν ἡμέραν ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι» καὶ τόσο τρόμαξαν καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, ποὺ ἔπαψαν ἀμέσως τὶς ἐχθροπραξίες καὶ ἔκλεισαν εἰρήνη. Καὶ στὴν περίσταση αὐτὴν ἡ ἔκλειψη τοῦ ἡλίου βγῆκε σὲ καλό, δὲν ἔγινε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὸν Ξέρξη ποὺ, ὅταν τὸ 480 ἑτοίμαζε τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, «ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην ἀφανὴς ἦν». Καὶ ἔστειλε εὐθὺς ὁ βασιλιὰς καὶ ρώτησε τοὺς μάγους γιὰ τὸ φαινόμενο, ἐκεῖνοι ὅμως τοῦ ἀπάντησαν πὼς ἡ κακοσημαδιὰ εἶναι γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Καὶ «ταῦτα πυθόμενος ὁ Ξέρξης περιχαρὴς ἐὼν ἐποιέετο τὴν ἔλασιν». Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ξέρουμε δὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΙΗ ΤΟ ΜΩΡΟ

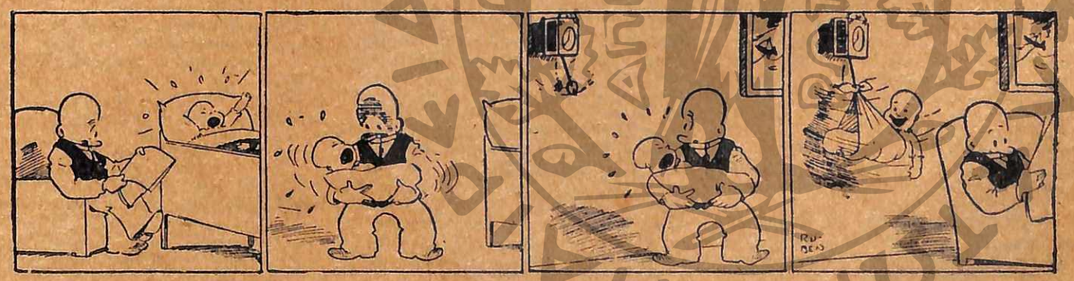

Ἀστεία ἱστορία σὲ τέσσερες εἰκόνες χωρὶς λόγια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ Μ. Π. Μ. —ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑΣ—

Διαβάτη, 'κεῖ πού περπατᾶς,
Γιά μιά στιγμούλα στάσου·
Σ' αὐτό τὸ μνῆμα πού κοιτᾶς,
Πῶς κοίτεται στοχάσου,
Μιά νειά κοπέλλα, πού ἤτανε
Ὅλο ὀμορφιά καὶ χάρη,
Τῶν ἀδελφιῶν της καὶ γονιῶν
Τὸ λατρευτὸ καμάρι.

Διαβάτη, χρόνος πέρασε
Πού κοίτεται στὸ χῶμα,
Κι' ὅμως σὰν ψέμμα φαίνεται
Σὲ ὅλους μας ἀκόμα,
Πῶς δὲν θὲ ν' ἀντικρύσουμε
Ξανὰ τὴν ὀμορφιά της
Καὶ δὲ θὰ ἠχήσῃ γύρω μας,
Ἡ μαγικὴ λαλιά της...

Διαβάτη, ἦταν ἄγγελος,
Πού πέταξε μακριά μας,
Καὶ δὲν τὴν φέρνουν πίσω πιὰ
Οὔτε τὰ δάκρυά μας,
Οὔτε ἡ θλίψη πού βαθιὰ
Ἐρίζωσε στὰ στήθη
Καὶ πού στὴ ζήση ἄδικα
Θὲ νὰ γυρεύῃ Λήθη...

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς [Β]

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ Τ' ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗ

Ξεφυλλίζοντας τὸν καζαμία, εἶδα πὼς σὲ λίγες μέρες ἔχουμε τοῦ Ἀη-Γιαννιοῦ πού ἀνάβουν τὶς φωτιές.

Κι' ὅμως καμμιὰ ἑτοιμασία φέτος. Ποῦ εἶναι τὸ περσυνὸ καλοκαίρι πού θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο!

Ἀπὸ μέρες ὅλα τὰ κορίτσια τῆς γειτονιᾶς ξεκινούσαμε γιὰ ἐκστρατεία στὴν Παναγίτσα, μισὴ ὥρα μακριά, γιὰ νὰ κάψουμε ἀστουφιές, ἕνα εἶδος ἀγκαθιοῦ ξεροῦ, νὰ τὰ ἔχουμε τ' Ἀη-Γιαννιοῦ γιὰ τὴν φωτιὰ πού θἀνάβαμε.

Κάθε ἀπόγευμα μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα ξεκινούσαμε μὲ γέλια καὶ τραγούδια, φθάναμε στὴν Παναγίτσα κι' ἀρχίζαμε τὸ ἔργον μας· κάθε μιὰ μὲ τὸ μαχαιράκι της ἔκοβε ὅσες μποροῦσες κι' ὅταν πιὰ κουραζόμασταν τὶς δέναμε σ' ἕνα σχοινὶ καὶ ξεκινούσαμε πάλι μὲ τραγούδια, σιέρνοντας πίσω μας τὸ φορτίο.

Καθως περνούσαμε ἀπὸ ἕνα καλυβάκι ἑνὸς γέρο-τσοπάνου, ἔβγαινε ἔξω ὅταν ἄκουγε τὰ γέλια μας καὶ τὶς φωνές μας καὶ μᾶς κοίταζε μ' ἕνα χαμόγελο σὰν νὰ χαιρόταν μαζί μας, μὰ τὶς περισσότερες φορὲς μ' ἕνα παράπονο, λὲς καὶ ζήλευε τὰ νειάτα μας καὶ τὴν ξενοιασά μας.

Αὐτὸ κράτησε σχεδὸν μιὰ ἑβδομάδα ἡ αὐλή μας εἶχε γεμίσῃ ἀπὸ ἀστουριὲς μὰ κι' ἡ ταράτσα τῆς Πιπίτσας δὲν πήγαινε πίσω κι' αὐτή, μόνο πού τὰ χέρια μας εἶχαν κακὰ χάλια πού ἂν τὰ βλεπε κανεὶς θὰ ἔλεγε πὼς μονομαχήσαμε μὲ γάτους.

Ἐπιτέλους ἔφθασε κι' ἡ βραδυὰ πού μὲ τόση ἀγωνία περιμέναμε. Ἀπὸ νωρὶς ἀρχήσαμε τὶς ἑτοιμασίες καὶ τὸ βράδυ ὅταν φάγαμε βάλαμε μπρός. Δυὸ ὧρες συνέχεια κράτησε ἡ φωτιά μας χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ σβύσῃ καὶ πηδούσαμε, πηδούσαμε γιὰ νὰ διώξουμε τοὺς ψύλλους. Μὰ δὲν βαριέστε κεῖνο τὸ βράδυ ἀναμένες καθὼς ἤμαστε ἀπ' τὴν φωτιὰ βρῆκαν περισσότερη ζεστασιὰ κι' ἦλθαν ποιὸ πολλοί.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς καταλάβουμε, ἐμεῖς ψόφιες ἀκ' τὴν κούραση παραδοθήκαμε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέα...

Φέτος τίποτε, καμμιὰ ἑτοιμασία· βλέπετε σοβαρευτήκαμε. Δεσποινίδες τώρα πιά. Λὲς κι' ὁ χρόνος φεύγοντας πῆρε μαζί του τὴν χαρά, τὴν ξεγνοιασά μας, ὅ,τι παιδιάτικο μᾶς εἶχε μείνῃ.

Καὶ τώρα, τίποτε ἄλλο δὲν σκέπτομαι παρὰ τὸν γεροντάκο· ἂν ζῇ, δὲν θὰ περιμένει ἄραγε νὰ μᾶς δῇ νὰ περνοῦμε ξένοιαστες, γελαστὲς δίνοντας καὶ σ' αὐτὸν λίγη χαρά;

Μὰ μεῖς βιαστήκαμε τόσο νὰ σοβαρευτοῦμε!..

Κρυφὸ Παράπονο [Β]

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ποῦ βρίσκεται τώρα; Ποιοὺς ἐξετάζει; Τί ἔκανε λέει; Ἔφτασε στὸ Κ; πώ! πώ! δυστυχία μου!

Τί ἔχω λές; Τρέμουν τὰ χέρια μου; Λάθος κάνεις... σοῦ φαίνεται, καϊμένε, (ποῦ φαίνεται ποῦ λέω, ἀλλὰ νὰ σᾶς πω τὴν ἀλήθεια—μεταξύ μας ὅμως—μοῦ... φαίνεται καὶ μένα).

Πώ! πώ! Ὁ κληνήρας φωνάζει ὀνόματα. Ἂν δὲν εἶμαι σ' αὐτὴ τὴν ἐξάδα, εἶμαι στὴν ἄλλη. Ἄχ δέκα λεπτὰ ἀκόμα ζωῆς... ὄχι ζωῆς;... ἀγωνίας, καλύτερα νἆμπαινα μέσα νὰ τέλειωνα, ἀλλά... ὄχι... ἀλλὰ ναί. Πούφ! πάει, παλάβωσα. Ἄει στὸ καλό... ὤχ, Θεέ μου, γλύτωσέ με.

Νὰ κι' ἄλλος ἀπὸ δῶ... Τί ἔχω μὲ ρωτᾶς; Δὲν μοῦ λὲς ὅμως πρῶτα, σὲ παρακαλῶ, τί ἔχεις ἐσύ; Εἶμαστε στὴν ἴδια ἐξάδα... Μετ' ὀλίγον δηλαδή... Καὶ ξέρεις πῶς λένε Λατινικὰ τὸ μετ' ὀλίγον; Postremo, φίλε μου. Καλά, βρὲ ἀθεόφοβα, μὴν κουμπώνεσαι... ζέστες κάνει, κρύος ἰδρῶτας μᾶς ἔχει κόψει, τί τὸ ἁπλούστερο νὰ καταφύγω στὸ καλαμπούρι; Καὶ θὰ μοῦ δίνῃς θάρρος; Τί ἐγὼ σὲ σένα; Ἂ νὰ σοῦ πῶ τί θὰ γίνεται. Ὁ ἕνας θὰ ἀντλῇ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Φρεάντλης, δηλαδή. Μὰ τί; κέφι ἔχεις; τί ἐρωτήσεις εἶναι αὐτές; ποιὸς θἄναι ἡ πηγὴ τοῦ θάρρους; Δὲν βαρυέσαι... Ἀλλ' ἂς εἶναι. Ἄς προσ... πώ... πώ... Τὰ ὀνόματά μας φωνάζει. Πᾶμε... ποῦ; στὸ δήμιο καὶ νὰ σοῦ πῶ καλλίτερα ἐκεῖ... ξέρεις τοὐλάχιστον τί σὲ περιμένει· ἐνῶ ἐδῶ;

Ἄς μποῦμε μέσα· κάποιος φουκαρᾶς τῆς προηγουμένης ἑξάδας ἀραδειάζει κουταμάρες, καὶ ὁ κ. καθηγητὴς χασμᾶται εὐγενικά. Ἀξιολύπητος ὁ καϋμένος. Ἕνας Θεὸς ξέρει τί θἄχει ἀκούσει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Μὰ τί ἀξιολύπητος; αὐτός; σὰν ἐχθρὸ τὸν βλέπω... μὰ ἔλα πάλι ποὺ τὸν λυπᾶμαι. Βρὲ νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ κέφι ποῦχω... Καὶ περίεργο μοῦ κόπηκε ἡ ἀγωνία· οἱ ἄλλοι ὅμως εἶναι ἀξιολύπητοι. «Δὲν μπορῶ» λέει μιὰ δεσποινίς, «τὸ ξέρω κ. Καθηγητὰ μὰ δὲν μπορῶ». «Μοῦ διαφεύγει» λέει ὁ ἄλλος. «Δὲν τὸ ξέρω» ὁ τρίτος. «Δὲν τὸ κατέχω» αὐτὸς εἶναι ὁ Φρεάντλης τοῦ θάρρους. «Κασ...» λέει ὁ κ. καθηγητής. «Ἐγὼ δηλαδή;» σκέπτομαι νὰ τὸν ρωτήσω, ἀλλὰ ἄλλος δὲν ὑπάρχει κι' ἔτσι ἀκούω. «Πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα μηχανῶν» καὶ μιὰ καὶ ἐπρόκειτο γιὰ «μηχανὲς» ἀρχίζω μηχανικῶς νὰ παραμιλῶ λέγοντας κατὰ μιὰ σύμπτωση, αὐτολεξεὶ ἀκριβῶς τὰ λόγια τοῦ συγγράμματος. Δὲν εἶχα προλάβει νὰ τελειώσω κι' ἀκούω ἕνα «Ἀρκεῖ· πολὺ καλά· εὐχαριστῶ».

Πῆγα νὸ τοῦ πῶ καὶ γὼ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ βασκήχθηκα. Τώρα πιὰ δὲν φοβᾶμαι νιώθω ὅμως τὸ πουκάμισό μου καὶ τὴ φανέλλα μου μουσκεμμένες στὸν ἰδρῶτα. Βγαίνω ἔξω πηδῶντας.

Ὁ... Φρεάντλης μὲ συγχαίρει καὶ μοῦ λέει: «Πιὸ σοβαρός, καϊμένε, μὴ γίνεσαι παιδί. Σὲ κοιτάζει ὁ κόσμος» —Τὸν κοιτάζω κι' ἐγώ», τοῦ λέω, «καὶ νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου· ἕνα πρᾶγμα μὲ λυπεῖ ποὺ δὲν ξέρω νὰ κάνω τοῦμπες, γιατὶ ἂν ἤξερα, καὶ... τοῦμπες θἄκανα...»

Ἀττικὸν Ἅλας [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Καὶ κάθε πότε ἔρχεσαι, Κωστάκη, στὴν Ἀθήνα;

— Κάθε ἑβδομάδα ἔρχομαι καὶ φεύγω κάθε μῆνα.

***

Ὁ μπαμπὰς στὸν Τοτό:

—Ἂν καθήσῃς σήμερα καλά, ποὺ ἔχουμε ἐπισκέψεις, θὰ σοῦ δώσω μιὰ κατακαίνουργη καὶ καθαρὴ δραχμή.

Τοτός:

—Ἐγώ, μπαμπά, λέγω καλύτερα νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα παλιὸ καὶ λερωμένο εἰκοσάρικο.

***

Ὁ δάσκαλος θυμωμένος ἀπ' τὶς ἀταξίες τῶν μαθητῶν τοῦ τελευταίου θρανίου:

—Τὸ τελευταῖο θρανίο νὰ βγῇ ἔξω!

Καὶ οἱ μαθηταὶ πρόθυμοι κουβαλοῦν τὸ θρανίο τους ἔξω!

Διπρόσωπη

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

ΑΠΟ σήμερα, κάθε συνδρομητής, μὲ ψευδώνυμο ἢ μὲ τόνομά του, μπορεῖ νὰ μοῦ στέλνῃ 'Ασκήσεις πρὸς δημοσίευση, ὅσες θέλει κι' ὅταν θέλῃ, ὅπως στέλνει καὶ Π. Πνεύματα.

Ἀπ' αὐτὲς θὰ διαλέγω καὶ θὰ δημοσιεύω τὶς καλύτερες. Καὶ στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ παίρνουν τὰ ὡρισμένα βραβεῖα ἐκεῖνοι πού θὰ ἔχουν στείλει τὶς περισσότερες ἐγκεκριμένες ***καὶ δημοσιευμένες.***

Θὰ δοκιμάσω τώρα κι' αὐτὸ τὸ σύστημα, γιατί, τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ παλιὸ δὲν δίνει πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Φαίνεται πὼς οἱ συνθέτες, καὶ κάποτε οἱ καλύτεροι, τύχαινε νὰ μὴν ἔχουν καιρὸ νὰ ἑτοιμάσουν καὶ νὰ στείλουν ὁλόκληρη Συλλογὴ ἐντὸς τῆς προθεσμίας, γι' αὐτὸ κάθε φορὰ λάβαινα λίγες, πού οἱ περισσότερες μάλιστα ἦταν ἐλλιπεῖς καὶ μέτριες. Κι' ἐπειδὴ στὸ διάστημα τοῦ χρόνου, κι' ὡς νὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός, δὲν εἶχε κανένας τὸ δικαίωμα νὰ στέλνῃ οὔτε μία Ἄσκηση, ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύω ἀπ' αὐτὲς τὶς λίγες πού εἶχα, τῶν ἴδιων πάντα, κι' ὄχι πάντα πολὺ καλές... Μὲ τὸ καινούργιο σύστημα, ἐλπίζω ταποτελέσματα νὰ εἶναι καλύτερα. Γιατὶ ὅταν θὰ μπορῇ καθένας, ὅταν κάνῃ ἔστω καὶ μιὰ μόνο καλὴ Ἄσκηση, νὰ μοῦ τὴ στέλνῃ, θὰ ἔχω πάντα πολλὲς γιὰ νὰ διαλέγω.

Λοιπόν, περιμένω νὰ μοῦ στείλετε ***ἀμέσως***, ὅσες Ἀσκήσεις ἔχετε τυχὸν ἑτοιμες—πολλὲς ἢ λίγες ἀδιάφορο—καὶ ***νὰ ἐξακολουθήσετε*** νὰ κάνετε καὶ νὰ μοῦ στέλνετε. Σᾶς συσταίνω μόνο νὰ τὶς γράφετε εὐανάγνωστα, μὲ σκοῦρο μελάνι, σὲ ***μεγάλο χαρτὶ***—κόλλα διαγωνισμοῦ—μὲ τὴ λύση κάθε Ἄσκησις ἀντικρύ της, στὸ περιθώριο, καὶ μὲ τόνομά σας καὶ τὸ ψευδώνυμο, ἢ μόνο τόνομο ὅσοι δὲν ἔχετε ψευδώνυμο, ἀπὸ κάτω καθαρά.

Ταποτελέσματα τοῦ τρέχοντος 276ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς κατὰ τὰ παλιὸ σύστημα, καὶ πάλι στὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ δώσω βραβεῖα κατὰ τὸ νέο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 Ἰουλίου 1936

ΕΦΙΣΤΩ τὴν προσοχή σας στὴν παραπάνω προκήρυξή μου. Καθὼς βλέπετε, ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων μεταρρυθμίζεται κι' ἀπὸ σήμερα μπορεῖτε ὅλοι νὰ μοῦ στέλνετε Ἀσκήσεις σας ἐλεύθερα, χωρὶς ὅρους καὶ προθεσμίες. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀνάγκη νὰ κάμω αὐτὴ τὴν προκήρυξη, ταποτελέσματα τοῦ Διαγ. Λευκῶν Λέξεων, ἐλλείψει χώρου, τἀναβάλλω γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Νὰ μοῦ γράψῃς, ***Δόνιφαν***, καὶ τὸ βαθμό σου ὅταν θὰ πάρῃς τὸ ἐνδεικτικό. Ναί, τὸ Ὑπουργεῖο δὲν ἐπιτρέπει πιὰ τὶς σχολικὲς ἑορτές, γιὰ νὰ μὴν κουράζονται, λέει, τὰ παιδιά, ποὺ τὰ ὑποχρεώνουν νὰ μαθαίνουν ποιήματα γι' ἀπαγγελία, νὰ παίζουν θεατρικὰ ἔργα κτλ. Ματαιώθηκε μάλιστα καὶ κάποιος διαγωνισμὸς ποὺ εἶχε προκηρύξει τὸ ἴδιο Ὑπουργεῖο γιὰ τέτοια καταλληλα κομμάτια. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὰ παιδιὰ φορτώνουνται τώρα τόσα μαθήματα κι' ἔχουν ἀκόμα τόσες ἄλλες ἀσχολίες, ὥστε ἕνα ξαλάφρωμα ἀπὸ τὶς πιὸ περιττὲς χρειαζόταν. Ἕνα μόνο δὲν ξέρω: ἂν ἦταν πραγματικῶς περιττὲς οἱ σχολικὲς αὐτὲς ἑορτὲς ὅπου βλέπαμε νὰ ἐμφανίζουνται τόσα νεαρὰ ταλέντα ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιΐας.

Ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς*** λυπήθηκε ὅταν διάβασε τὴν εἴδηση γιὰ τὸ καλοκαιρινὸ ὀκτασέλιδο, ὄχι γιὰ τὴν ἐλάττωση τῶν σελίδων, ἀλλὰ γιὰ τὰ αἴτια πού τὴν προκάλεσαν καὶ πού εὔχεται νὰ εἶναι παραστικά. Κι' ἐπειδὴ οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ, ἡ καλή μου φίλη χαίρεται πρῶτο, πού τὸ φυλλάδιο, μικρότερο, θὰ τυπώνεται καὶ θὰ τὸ λαβαίνῃ γρηγορώτερα—καὶ πραγματικῶς, ἡ καθυστέρηση τώρα εἶναι πολὺ μικρότερη καὶ δεύτερο, γιατὶ μὲ τὸν περιορισμὸ τοῦ χώρου, θἀργήσῃ νὰ τελειώσῃ κι' ἡ περίφημη Γιούντη, πού τόσο τῆς ἀρέσουν τὰ γράμματά της, ὥστε θὰ ἤθελε νὰ μὴν τελειώσουν ποτέ...

Τὰ ἴδια ἀπάνω-κάτω—καὶ γιὰ τὴ Γιούντη ἀκόμα—μοῦ γράφει ἡ παλιά μου ***Τριανταφυλλένια*** (Ρὲς-Ζαφυροπούλου) πού μοῦ θυμίζει καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὅταν χαρτὶ δὲν ὑπῆρχε, κι' ὑποχρεώθηκα πάλι νὰ περιορίσω τὸ φυλλάδιό μου σὲ τέσσερις μόνο σελίδες, καὶ ὕστερα σὲ... τρισήμισυ, γιατὶ τὸ χαρτὶ πού εἶχα δὲν ἔφτανε γιὰ ὁλάκερο ἡμίφυλλο στὸ σχῆμα μου καὶ τὸ δεύτερο φύλλο ἦταν στενώτερο, μὲ δυὸ μόνο στῆλες ἀντὶ τριῶν. «Κι' ὅμως—γράφει—αὐτὰ τὰ μισά, τὰ κολοβὰ φυλλάδια μᾶς ἦταν τότε ἀκόμα πιὸ ἀγαπητὰ ἀπὸ τἄλλα. Μὰ μήπως τὰ παιδιὰ δὲν νοιώθουν περισσότερη λατρεία στοὺς γονεῖς του, ὅταν τοὺς βλέπουν νὰ ὑποφέρουν; Αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ τώρα...».—Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ θηριάκι...

Μὲ πολλὴ χαρά, παλιέ μου ***Καῖσαρ Κασκαμπέλ***, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ναί, ἂς ἀφήσουμε τὰ «ἀνεκδιήγητα» περασμένα καὶ ἂς στραφοῦμε μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθηση στὸ μέλλον. Συμφωνῶ πὼς ὁ μαθητὴς δὲν πρέπει νἀποβλέπῃ στὸν καλὸ βαθμό, ἀλλὰ νὰ πηγαίνῃ στὸ σχολεῖο μόνο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μαθαίνῃ. Ἀλλὰ ὅταν μαθαίνῃ, δὲν θὰ πάρῃ καὶ καλὸ βαθμό, ὅπως πῆρες κι' ἐσὺ φέτος $9\frac{5}{11}$; Περμένω νὰ πάρῃς νέο ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα. Σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Ξενόπουλος γιὰ ὅσα γράφεις.

Μὲ συγκίνηση εἶδα, ***Ἀγκάθι***, πὼς προσφέρεσαι νὰ μὲ βοηθήσῃς, τώρα ποὺ εἶσαι ἐλεύθερη ἀπὸ μαθήματα κι' ἐγὼ κουρασμένη, κάνοντας στὸ γραφεῖο μου ὅ,τι ἐργασία θὰ μποροῦσες. Ἀλλὰ γιὰ τὶς ἐργασίες πού μπορεῖ νὰ κάνῃ ἄλλος, ἔχω εὐτυχῶς ἀνθρώπους. Σ' ἐκείνη ὅμως πού πρέπει νὰ κάνω ἐγὼ μόνη μου, δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ κανένας. Γι' αὐτὸ ἐλάττωσα τὶς σελίδες μου, ὥστε νὰ εἶναι κάπως λιγώτερη, ὡς νὰ ξεκουραστῶ καὶ νὰ μπορέσω πάλι νὰ ἐργαζόμαι ὅπως πρῶτα. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου γιὰ τὴν προσφορά αὐτὴ τῆς μεγάλης σου ἀγάπης. Ἔμαθα πὼς προβιβάσθηκες μὲ τὸν ἀνώτερο βαθμό πού δόθηκε στὴν τάξη σου καὶ σὲ συγχαίρω.

Ἀδελαΐς, Νηρηΐς καὶ Πτολεμαΐς, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σας. Ἀλλὰ γιατὶ μοῦ γράφετε μαζὶ κι' οἱ τρεῖς; Καλύτερα μιὰ-μιά, χωριστά, γιὰ νὰ σᾶς ξεχωρίζω κι' ἐγὼ καὶ νὰ σᾶς γνωρίζω καλύτερα. Κι' αὐτὸ περμένω πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴ ζωηρὴ μέλλουσα δράση σας. Χαίρω πού βγήκατε μὲ καλὸ ἀπολυτήριο καὶ πού τὸ βραβεῖο τῆς ἀρετῆς τὸ πῆρε Διαπλασοπούλα. Σᾶς ἐστειλα 10 δεσμίδες λυσόχαρτο.

Ὅταν θὰ λάβῃς, ***Τσουκνίδα***, τὸ βραβεῖο σου ἀπὸ τὸ Μπάρι, μοῦ τὸ γράφεις κι' ἐγὼ διαβιβάζω τὰ εὐχαριστήριά σου, γιατὶ τὴ διεύθυνση τοῦ Σταθμοῦ δὲν τὴν ξέρω κι' ἐπικοινωνῶ μόνο διὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζώρα. Πολὺ εὐχάριστα περνᾷς τὸ καλοκαίρι σου μὲ μένα, μὲ τὰ παιδικὰ μυθιστορήματα πού διαβάζεις, μὲ τὸ ἐργόχειρό σου καὶ μὲ τὶς ἐκθέσεις πού τόσο σοῦ ἀρέσει νὰ γράφῃς. Πολὺ ὠφέλιμη κι' ἡ συνήθεια πού ἔχεις, ἅμα διαβάζῃς κάτι, νὰ γράφῃς μιὰ περίληψη μὲ τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς κρίσεις σου. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς κι' ὁ ὁλικὸς βαθμός σου θὰ εἶναι ἐπίσης ἱκανοποιητικός.

Νὰ τί μοῦ γράφει καὶ τὸ καλό μου ***Ξανθὸ Ἀγγελούδι***: «Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο μᾶς γράφεις πὼς εἶσαι ἄρρωστη καὶ θὰ ἐκδίδῃς τὸ περιοδικό, τώρα τὸ καλοκαίρι, μὲ ὀκτὼ μόνο σελίδες. Ἀλλὰ προκειμένου γιὰ τὴν ὑγεία σου, ποὺ ὅλοι μας τρέμουμε καὶ λαχταροῦμε γι' αὐτήν, βγάζῃς τὸ περιοδικὸ καὶ μὲ 4 σελίδες ἀκόμα!» Πόσο μἀγαποῦν τὰ παιδιὰ μου! Μὰ εἶναι νὰ μὴ δυναμώσω γρήγορα μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχουν; Εὐχαριστῶ τὸ ***Ξανθὸ Ἀγγελούδι*** καὶ γιὰ ὅσα κάνει γιὰ τὴ διάδοσή μου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐγγράψῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ γειτονοπούλα.

Μὴ μὲ λησμόνει, αὐτὸ καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ μὲ περισσότερη ἀκόμα διάβασα τὰ τόσο εὐχάριστα νέα σου· Μπράβο, σὲ συγχαίρω. Τὸ πάθημα μόνο τοῦ δακτύλου σου μὲ λύπησε, μὰ θὰ σοῦ πέρασε τώρα κι' ἐλπίζω τὸ ἐρχόμενο γράμμα σου — ποὺ τὸ περιμένω γρήγορα—θὰ εἶναι τόσο εὐανάγνωστο, ὅσο καὶ τὰ παλιά σου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἄσμους, ἀ. (ΣΑ). Ὀμίχλη, κ. (βρέστε με). Γλαῦκος, ἀ. (;;). Σίρλεϋ, κ. (ΕΓ). Τζιτζίκια, ἀ. (...)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Γκλόριαν*** (οἱ λύσεις ἔρχουνται—τακτικά· γιὰ τὸ κομμάτι περίμενε λίγο· θὰ εἶναι ἀκόμα στὰ ὑπὸ κρίσιν· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ περιμένω!) ***Τζίσκαν Σαρματζὲλ*** (μοῦ φαίνεται πὼς ἀπήντησα καὶ στὸ προηγούμενο γράμμα σου· ὅταν μοῦ ἔγραφες—24 Μαΐου—δὲν θὰ εἶχες ἰδεῖ ἀκόμα τὴν ἀπάντησή· γράφε μου καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα, μὲ πολλὰ ἢ μὲ λίγα λόγια—κατὰ τὶς περιστάσεις—πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ) ***Ἀτρόμητον Θαλασσοσπόρον*** (πολὺ σωστά! ὅταν ὁ μαθητὴς διαβάζει καλὰ ὅλο τὸ χρόνο κι' ἐπαναλαμβάνει στὸ τέλος τὰ μαθήματα ὅλα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχος ὅτι θὰ γράψῃ καλά· συμφωνῶ ἐπίσης ὅτι τὰ γραπτὰ αὐτὰ δὲν εἶναι καθαυτὸ «διαγωνίσματα», ἀλλ' ἁπλῶς γραπτὲς ἐξετάσεις· μόνο ὅταν πρόκειται γιὰ κανένα βραβεῖο, γιὰ καμμιὰ θέση, γιὰ καμμιὰ ὑποτροφία, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι διαγωνισμός') ***Στέλλαν Καζάνα καὶ Κατίναν Γεωργαλῆ*** (σᾶς δέχουμαι μετὰ χαρᾶς καὶ ἐνέκρινα τὰ ψευδώνυμά σας·) ***Χιωτοπούλαν*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι ποὺ μοῦ ἔγραφες γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ὡραία ἐκδρομή· ὤ, τὸ ξέρω πὼς τὸ νησί σας ἔχει περίφημες τοποθεσίες!) ***Κόρην τῶν Κυμάτων*** (θὰ διαβάσω τὸ ποιηματάκι μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· καθὼς βλέπεις ὅμως στὴ σημερινὴ Σελίδα, ἐπρόλαβε ἄλλη μὲ τὸ ἴδιο θέμα καὶ γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο·

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935,** ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ δικό σου·) ***Ἀττικὸν Ἅλας*** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα·) ***Κυρὰν τῶν Χρυσανθέμων*** (καὶ τὸ δικό σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, μόνο ποὺ ἦταν γραμμένο μὲ πολὺ ξέθωρο μελάνι· προσθέτω καὶ τὰ δικά μου συγχαρητήρια μ' ἐκεῖνα ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ καθηγητής·) ***Πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου*** (περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς τἀποτελέσματα· ἀλλὰ πιὸ καθαρά, σὲ παρακαλῶ· τὸ γράμμα σου, ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἦταν ἀδιάβατο·) ***Πικροδάφνην*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ὁ βαθμός σου θὰ εἶναι πολὺ καλὸς καὶ σοῦ εὔχομαι κάθ' ἐπιτυχία καὶ στὶς ἄλλες ἐξετάσεις ποὺ θὰ δώσῃς γιὰ νὰ εἰσαχθῇς στὸ Ἀρσάκειο τοῦ Ψυχικοῦ·) ***Δησμονημένην Ἐλπίδα*** (δὲν θυμοῦμαι τώρα, ἀλλ' ἂν δὲν σοῦ ἄλλαξα τὴ διεύθυνση, θὰ πῇ πὼς τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο χάθηκε· χαίρω ποὺ ἔγραψες καλὰ κι' εἶσαι ἐλεύθερη γιὰ τρεῖς μῆνες· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς·) ***Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*** (καὶ τὸ δικό σου γράμμα πολὺ μ' εὐχαρίστησε· τὸ «τὰς» εἶναι τῆς καθαρευούσας, τὸ «τὶς» εἶναι τῆς δημοτικῆς, τὸ «τὲς» εἶναι ἰδιωματικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ μεταχειριζόμαστε· λέμε «τὶς γυναῖκες», «τὶς θάλασσες» «τὶς ράφτρες» κτλ. λέμε ὅμως καὶ «τὶς ἐξετάσεις» ἀδιάφορο ἂν ὁ τύπος εἶναι τῆς καθαρευούσας·) ***Νευρόσπαστο, Εὐστράτιον Γρέζον*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **25 Ἰουνίου**, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου

362. Μεταγραμματισμὸς

Μικρὸ ζῶο σιχαμένο
Σίγμα παίρνει ἀντὶ γιὰ Μῆ,
Κι' ἄλλο ζῶο, πιὸ μεγάλο,
Παρουσιάζει στὴ στιγμή.

Ἄνθος Ἀνεμώνης

363. Τονόγριφος

Ποταμὸς τόσο μεγάλος
Στὴν Ἑλλάδα μας εἶν' ἄλλος;
Μὰ τὸν τόνο του κινῶ
Κι' ἔχω ἐπίθετο κοινό.

Μικρὸς Σπουδαστὴς

364. Ἀνασυλλαβισμὸς

Τὸ λαιμό του λίγο ἀλλάζει,
Λίγο τἄλλα ἀνακατεύει,
Κι' ἀπὸ σχῆμα ποὺ ἦταν πρῶτα,
Κάτι πράσινο φαντάζει,
Ποὺ τὸ κάθε ζῶο γυρεύει,
Ἀπ' τὸ πρόβατο ὡς τὴν κόττα.

Ἀγγουρολογιώτατος

365. Αἴνιγμα

Ψάρι τί νόστιμο
Τὸ ἀρσενικό μου!
Μέρος τοῦ σώματος
Τὸ θηλυκό μου,
Κι' ἴδιο συνώνυμο
Τὸ οὐδέτερό μου.

Μπατερφλάϋ

366. Μαίανδρος

```
* * * * *   * * * * *   * * *
*       *   *       *   *
*   * * *   *   * * *   *
*   *       *   *       *
* * *   * * * *   * * * *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν: υἱὸς τοῦ Νῶε, κριτὴς τοῦ Ἅδου, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ζῶον, πρόθεσις, ἐπίρρημα, ἄνεμος, ὀπωρικόν, διατάραξις τῆς ὑγείας, υἱὸς τοῦ Νῶε, ἀρχαῖον νόμισμα, πρόθεσις, δενδρόφυτον μέρος, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, δίκαιος τῆς Γραφῆς.

Γαρύφαλο

367-369. Γνωμικὰ πρὸς συμπλήρωσιν

1. Τῷ—μὴ—
2. Μὴ—ἀλλότρια.
3. Ἑαυτοῦ—ὁ—ἀδελφοῦ.

Ξανθομαλλούσα

370-374. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἷμα, ἕλκος, βῆμα, ἀετός, γύψος

Πρίγκιψ Σερνίν

375-378. Ὁμοιόμορφα Ἑλλιποσύμφωνα

1. οο = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
2. οο = Ἔγκλημα
3. οο = Μέρος τοῦ Ἅνθους
4. οο = Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

379. Γρῖφος

```
        1934          τι
        1935  ἦν ε   τι  τι
ἰὰρ     1936          ζι      τος
                      τι  τι
                      τι
```

Δόνιφαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17

191. Ἀγαμέμνων (ἄγα [ν], Μέμνων). —192. Μίδας (μῖ, δάς).—193. Ἴσις. Ἶρις.—194. Ὁ Τίγρης, ἡ τίγρις.—195

```
Ζ     Σ     Σ
  Ε   Ι   Ο
    Φ Σ Τ
Κ Ο Σ Υ Φ Ο Σ
    Κ Φ Ρ
  Ω   Ο   Ο
Κ     Σ     Σ
```

196. *Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀριστερῶν, λαμβανομένων ἐναλλὰξ ἑνὸς γράμματος τοῦ δευτέρου στίχου καὶ ἑνὸς τοῦ πρώτου).—197-201. Διὰ τοῦ Γ: *γάτος, λόγος, πάγος, μάγος, ἀγών.* - 202. Γνῶθι σαυτόν.—203. *Εἷς Ἅγιος εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός* (εἷς α γῆ, ὡς εἰς κιρ, υἱὸς υἱοὶ σ' οὗς, χρ' εἰς τος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—480]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, Γράφατε: Ν. Παρλιάρον, Τελωνεῖον. Καλάμας διά: ***Ἀνδριωτάκι***

[ΛΣ'—481]

Πέκ, λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά;

Ἀρσακειὰς Νο 6

[ΛΣ'—482]

Προκηρύσσω τρίδραχμον δίμηνον διαγωνισμὸν τοπείων. Δῶρα βιβλία. Δ/ντς: [ΛΣ'—123[.

Συριανὸς

[ΛΣ'—483]

Σύλλογος «ΠΡΟΟΔΟΣ». Πρόεδρος: ***Συριανός***. Ἀντιπρόεδρος: ***Κωνσταντῖνος ΙΒ'***. Ταμίας: ***Ἀγιόπαις.—Μέλη***: Ἱππότης τῆς Ἄρτας, Τρελλὴ Νεότης, Μάνος, Πανταχοῦ Παρών.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

[ΛΣ'—484]

Χαιρετῶ, πρωτομπαίνοντας, ὅλους-ες. Ντέτεκτιβ Χ., συμμαχοῦμε καὶ ἀλληλογραφοῦμε; Τετραδιάκι ἀπ' ὅλους.

Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις

[ΛΣ'—485]

Ὅσοι θὰ ἀνταλλάξετε τετραδιάκια. Δ/σις: Ε. Θεοχαρόπουλον, Διομείας 5, Ἀθῆναι, διά: ***Ἀτρόμητον Διαπλασόπαιδα***

[ΛΣ'—486]

Τρελλοπαρέα, δὲν μὲ ἀποκάλυψες· δὲν λέγομαι Δαμίρη· (Διαπλ. βέβαια) ἐνῷ ἐγὼ ἀποκαλύπτω τὸν πρόεδρό σου: Σαρπηδὼν=Κυριάκος Κανάκης.

Δησμονημένη Ἐλπὶς

[ΛΣ'—487]

Ζουζού, τετραδιάκι καὶ κάρτα ἔστειλα, ἰδικήν σου, ὅπως μοῦ ἔγραψες, δὲν ἔλαβα.

Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΛΣ'—488]

Ἀγνή μου, γιὰ τὸ «ἄριστα», τὰ πρωτεῖα πόσα συγχαρητήρια;

Ὀλόχαρη

[ΛΣ'—489]

Σανσελλὼρ=Κανάκης, ἀπαντήστε μας. Ζουζού, Πουπὲ=ἀδελφαὶ Κουτσορόδη. Ἀκακία=Σαράτση. Εὐχάριστος Τύραννος=Γουλανδρῆς. Καπετάνισσα Χατζίνα=Μεϊμαρίδου. Γελασίνα=Λυμπέρη. Μαῦρο Ρόδο=Δεμπόνα. Σὲ σᾶς, «Τρελλοπαρέα», χρειάζονται κουρκουμπίνια.

ΑΣΠΡΗ ΜΑΣΚΑ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι